

O coborâre în Maelström: tărâmul făgăduinței A.I. / A Descent into the Maelström: the Promised Land of A.I.

Mihai POPEAN

Facultatea de Muzică și Teatru / Faculty of Music and Theatre
Universitatea de Vest din Timișoara / West University of Timișoara
mihai.popean@e-uvt.ro

REZUMAT

Herbert Marshall McLuhan a fost un vizionar a cărui înțelegere a impactului tehnologiei asupra umanității a fost corectă în prezicerea a numeroase efecte care doar acum par să iasă la lumina realității cotidiene. În timp ce comentariile sale au fost asociate cu media în particular, acestea sunt tot atât de pertinente cu privire la orice alt tip de tehnologie pe care o dezvoltăm și folosim, cu atât mai mult acum când asistăm la răsăritul erei inteligenței artificiale conștiente. Inspirat de povestea lui Edgar Allan Poe, McLuhan a prevenit asupra posibilelor pericole ale augmentării umanității întru tehnologie, o viziune susținută de curând și de către alți vizionari influenți cum sunt Stephen Hawking, Elon Musk și Bill Gates în ceea ce privește inteligența artificială. Acest articol explorează rolul pe care inteligența artificială, împotriva tuturor anxietăților, l-ar putea juca în a da naștere aceluși timp la care a visat McLuhan, un timp pe care umanitatea *l-ar lăsa în pace...*, cel puțin pentru o vreme.

Keywords

McLuhan, media, inteligență artificială, educație, tehnologie

Vestul va zdruncina estul întru trezire... în timp ce noaptea va lua locul dimineții (James Joyce în McMahan, 2002).

Nu există o mare diferență între un profet și un vizionar aflat cu mult înaintea timpului său, cel puțin din perspectiva modului în care sunt tratați de către societate. Cu foarte puține excepții, tema comună care leagă genii precum Socrate, Galilei, Bach, Da Vinci, Tesla și McLuhan este obiceiul lumii de a celebra doar postum cele mai strălucitoare dintre minți. Poate părea paradoxal faptul că cei care au refuzat să se încadreze în norme, care nu s-au conformat, au fost de multe ori cei care au dus umanitatea înainte într-un mod semnificativ, cu toate că nu ar trebui să ne surprindă, deoarece „excepția” este cheia evoluției. Cu toate acestea, vizionarii de pretutindeni ar trebui să fie atenți ... întrucât viziunea autentică în epoca omului are un preț mare: o coborâre în maelström!

Un lucru nu se schimbă niciodată: faptul că totul se schimbă – întrucât schimbarea este inerentă chiar materialului din care este făcut universul 11-dimensional (Becker, Becker și Schwarz, 2007). În timp ce adevărul impermanenței este o axiomă bazată pe faptul că orice

ABSTRACT

Herbert Marshall McLuhan was a visionary whose grasp of technology's impact on humanity was accurate in predicting a host of effects which only now seem to at last come to the forefront of everyday reality. Although his commentaries were associated with media in particular, they are just as pertinent regarding any other technology we develop and employ, especially now as the dawn of conscious A.I. is upon us. Inspired by Edgar Allan Poe's story, McLuhan warned against the possible perils of humanity's extension into technology, a vision recently echoed by other influent visionaries such as Stephen Hawking, Elon Musk and Bill Gates regarding A.I. This paper explores the role A.I., against all anxieties, may play in actually reaching that age McLuhan longed for, a time which the humanity *will leave it at that...*, at least for a while.

Keywords

McLuhan, media, artificial intelligence, education, technology

The west shall shake the east awake ... while ye have the night for morn (James Joyce in McMahan, 2002).

There is not much difference between a prophet and a visionary ahead of his time, at least from the perspective of how they are treated by society. With very few exceptions in-between, the common theme binding geniuses such as Socrates, Galilei, Bach, Da Vinci, Tesla and McLuhan is the world's habit of celebrating only posthumously the most brilliant of minds. It could seem paradoxical that those who refused to fit the norm, who did not comply, were many times the ones who actually brought humanity forward in a meaningful way, although it should come as no surprise since “exception” is the key to evolution. However, visionaries from all over should beware... as authentic vision in the age of man comes with a stiff price: a descent into the maelström!

One thing never changes: the fact that everything changes – as change is inherent in the very fabric of the 11-dimensional (Becker, Becker, & Schwarz, 2007) universe. While the truth of impermanence is an axiom based on the fact that any phenomenon is dependent on causes and conditions, change always comes against great resistance to it, even when it is, in fact, expected and even desired. The truth is, we can handle only small

fenomen este dependent de cauze și condiții, schimbarea vine întotdeauna împotriva unei mari rezistențe la aceasta, chiar și atunci când este, de fapt, așteptată și chiar dorită. Adevărul este că nu putem face față decât unor schimbări mici și, dacă acestea schimbare vine într-un mod care nu se potrivește cu așteptările noastre, opoziția apare invariabil. Rezistența la schimbare este la fel de naturală precum schimbarea în sine, un agent sănătos de echilibrare care împiedică mutațiile sistemice, care altfel ar putea duce la dispariția bruscă a întregului lanț trofic. Cu alte cuvinte, rezistența este un mod natural de a selecta schimbările care sunt imperios necesare, păstrând totodată ceea ce se dovedește a servi drept soluție pe termen lung la modul nostru de viață, cel puțin până la următoarea schimbare majoră de paradigmă. Cu toate acestea, atunci când apar schimbări cataclismice, dansul nostru între rezultatele previzibile și imprevizibile poate fi terminat brutal.

În lumea veche, evenimentele cataclismice erau fenomene pur naturale la care rezistența era inutilă. Au fost fatale și nu au lăsat loc pentru dezbateri de niciun fel. Însă aceasta a fost înainte de *Antropocen* (Nature, 2019). Am învățat să supraviețuim, să ne recuperăm, să mergem mai departe și să creștem din nou, oricând și în orice mod posibil. În același timp, am aflat și puterea acestora de a reseta lumea veche și de a o pregăti pentru un nou început. Și aceasta ne-a plăcut; ne-au încântat ambele capete ale acelei „funii“, desfacerea și facerea, în egală măsură. Ca orice altceva legat de mintea prodigioasă a umanității, nu a durat mult până când frânghia a devenit un arcan apărând ca o simplă întrebare: ce ar fi dacă am putea, cumva, să valorificăm puterea unui eveniment cataclismic și, în loc să-i fim supuși fără voie, să stăpânim acest „dragon roșu“, agent al schimbării? Dar dacă se poate realiza acest lucru fără a distruge ceea ce a fost deja bine făcut și resetând doar ceea ce nu mai este dezirabil? Singura problemă este că o astfel de acțiune, ne învață istoria, vine împotriva unei rezistențe absolute și cu consecințe care se perpetuează peste generații pentru cei care se declară responsabili. Deci... ce-ar fi dacă toate acestea s-ar face omniprezent, însă pe furiș, fără știrea subiecților, pentru a evita orice posibilă rezistență? Ce se întâmplă dacă un astfel de eveniment cataclismic ar putea fi realizat în tăcere și, cel mai bine, cu acordul și chiar la cererea subiecților? Când schimbarea este necesară prin design, în special ca rezultat al ingineriei sociale și culturale, ea trebuie să fie pusă în aplicare în moduri tot mai subtile începând, spre exemplu, cu primele cazuri de scriere și tipărire și culminând cu extrem de evaziva media... electronică, digitală sau de altă natură și, potrivit lui Hawking, Musk și Gates, în special cu mama tuturor schimbărilor cataclismice tăcute, însă potențial mortale: inteligența artificială! (BBC, 2014; Clifford, 2018; Rawlinson, 2015).

Se pare că, de-a lungul timpului, fiecare progres tehnologic a fost, pe de o parte, o oportunitate pentru o schimbare a percepției și a gândirii, în timp ce, pe de altă parte, un motiv de pierdere tot mai complexă a legăturii cu ființa noastră și de amortizare a acesteia: „Atunci când expunem o nouă parte a noastră, extindem o nouă parte din noi înșine, a tehnologiei, în vechiul mediu, ne protejăm prin amortizarea acelei zone. . . Cu cât am studiat mai mult acest fapt, cu atât mi-a fost mai dificil să explic de ce oamenii îl ignoră“ (McLuhan in McMahon, 2002, 00:22:20).

increments of change and, if that change comes in a way that does not match our expectations, opposition arises invariably. Resistance to change is just as natural as change itself, a healthy balancing agent preventing systemic mutations which otherwise could result in sudden disappearance of the entire trophic chain. In other words, resistance is a natural way of selecting the changes that are imperiously necessary while preserving what is already proven to serve as a long-term solution to our way of life, at least until the next major paradigm shift. However, it is when cataclysmic changes occur that our dance between predictable and unpredictable outcomes may be brutally terminated.

In the old world, the cataclysmic events were purely natural phenomena to which resistance was pretty much futile. They were fatal and left no room for debates of any kind. However, that was before the *Anthropocene* (Nature, 2019). We learned to survive, recover, move on and grow back on, whenever and in whichever way possible. By the same token, we also learned their power of resetting the old world and cleaning the slate for a new beginning. And we liked that; we delighted in both ends of that rope, the undoing and the doing, equally. Like anything else related to the industrious mind of humanity, it did not take long before the rope became a noose arising as a simple question: what if we could, somehow, harness the power of a cataclysmic event and, instead of being unwillingly subjected to it, ride it as the red dragon agent of change? What if that could be accomplished without destroying what is already done well and by resetting only what is no longer desirable? The only problem is that such action, history teaches, comes against ultimate resistance and with consequences lasting for generations upon generations for those claiming responsibility. So... what if all of that could be done ubiquitously but stealthily, without those subjected to it even knowing, so as to circumvent any possible resistance? What if such a cataclysmic event could be accomplished in silence and, best of all, with the willing compliance and even demand of those who are its subjects? When change is needed by design, particularly as the result of social and cultural engineering, it has to be implemented in evermore subtle ways starting, for example, with the first instances of writing and printing while culminating with the highly elusive media... electronic, digital, or otherwise and, according to Hawking, Musk and Gates, especially with the mother of all silent but potentially deadly cataclysmic changes: artificial intelligence! (BBC, 2014; Clifford, 2018; Rawlinson, 2015).

It appears that, throughout time, every technological advancement was, on the one hand, an opportunity for a shift in perception and thinking while, on the other hand, a reason for more intricate levels of losing touch with and numbing our being: “Now, when we put out a new part of ourselves, extend a new part of ourselves, of technology, into the old environment, we protect ourselves by numbing that area . . . The more I looked at this, the more difficulty I had explaining why people ignore it” (McLuhan in McMahon, 2002, 00:22:20).

Extending ourselves into technology means giving up our senses to the medium we employ to serve as an

Extinderea noastră în tehnologie înseamnă renunțarea la simțurile noastre în favoarea mediului pe care îl folosim pentru a servi drept extensie. Indiferent de tehnologia folosită, devenim curând dependenți de ea, deoarece, în multe cazuri, singura modalitate de a gestiona accesul la subiectul dependenței noastre este prin intermediul tehnologiei ca mediator.

Tehnologia nouă nu este de obicei impusă utilizatorului; vine ca o modalitate alternativă de a face ceva, aducând de obicei un avantaj față de tehnologiile mai vechi. La început, mulți nu o îmbrățișează, le este greu să o înțeleagă sau să o folosească, iar alții o resping radical. Nu după multă vreme, marea majoritate o folosește și apare un nou mod de viață, complet dependent de noua tehnologie, forțând pe toți să o accepte. Ulterior, devine obligatorie; tot așa precum în ziua de azi nu există nicio aplicație care să nu necesite furnizarea unui număr de telefon și a unei adrese de e-mail. Mai mult, cei care nu au un „telefon inteligent“ se află, practic, în „epoca întunecată“ a cornului abundenței digitale. Aceasta este extinderea în tehnologie, deliberată sau nu.

Cea mai mare problemă a unui astfel de fenomen este recunoașterea acestuia pe măsură ce se întâmplă, din moment ce ar necesita o conștiință trează în timp ce se desfășoară procesul de amorțeală. McLuhan l-a folosit pe *Narcis* pentru a sublinia că relația amoroasă a umanității cu tehnologia ar putea avea o latură întunecată, filosofia acestei relații provenind dintr-o percepție greșită:

Cuvântul *narcis* înseamnă narcoză, amorțeală, drogat; iar *Narcis* a fost drogat într-o crede că acea imagine din afara lui era altcineva. *Narcis* nu s-a îndrăgostit de propria sa imagine, credea că este altcineva. Și la fel și cu noi, cu ale noastre jucării tehnologice și mecanisme și așa mai departe, nu credem că aceasta este doar o parte a propriului nostru organism fizic extins mai departe, suntem ca *Narcis*... complet amorțiți“ (McMahon, 2002, 0:20:20).

Ca și cu orice altceva, umanitatea a dezvoltat o relație subiect-obiect cu inteligența artificială, deși susținătorii *transhumanismului* propun o fuziune completă cu mașina (McKie, 2018), dând astfel naștere unui caz fără precedent de realități care se conțin unele pe altele [precum într-o păpușă matryoshka]. Pe acestea părem a fi destul de slab echipați să le gestionăm, cel puțin deocamdată, platforma *Second Life* (Linden Lab, 2003) fiind o dovadă clară a acestui fapt, având în vedere PIB-ul lor de 500.000.000 USD (500 milioane dolari SUA) încasați de la utilizatorii care doresc să trăiască digital o viață paralelă, aliniată la fanteziile lor neîmplinite din lumea reală. Cu alte cuvinte, oamenii doresc să trăiască digital ceea ce nu pot avea în versiunea analogă; însă exact același lucru de fiecare dată, doar o altă versiune, prin urmare mai mult din același fel, ceea ce înseamnă că oamenii nu văd într-adevăr lumea digitală pentru oportunitatea pe care o prezintă, ci ca pe un potențator sau chiar un înlocuitor al experiențelor analoge eșuate. Dacă acest fapt sună familiar, se datorează asemănării cu „extra-viața“ câștigată cu fiecare avansare la un nivel nou din jocurile [de calculator ale] anilor 90. În timp ce retorica lui McLuhan nu a fost luată în serios la vremea respectivă, realitatea de astăzi este că oameni reali din lumea reală folosesc bani reali pentru a cumpăra terenuri,

extension. Regardless of the technology used, we soon become addicted to it since, in many cases, the only way to manage access to the subject of our addiction is via technology as a mediator.

New technology is usually not imposed upon the user; it comes as an alternative way of doing something, usually bringing some advantage over older technologies. At first, many do not embrace it, or find it difficult to understand or use, and others bluntly reject it. Not long after, the majority is using it and a new way of life, tightly enwrapped around the new technology emerges, forcing everyone to follow suit. Then it becomes mandatory; just as today there is virtually no application for something which does not require a phone number and an email address. Moreover, those not hooked to a “smart phone” are basically in the “dark age” of digital cornucopia. Such is the extension into technology, deliberate or not.

The greatest issue with such phenomenon is recognizing it as it happens, since that would require keen awareness while the process of numbness unfolds. McLuhan used *Narcissus* to point out that humanity’s love affair with technology might have a dark side, the philosophy of this relationship stemming from a misguided perception:

The word *narcissus* means narcosis, numbness, drugged; and *Narcissus* was drugged into thinking that that image outside of himself was somebody else. *Narcissus* did not fall in love with his own image, he thought it was somebody else. And the same with us, in our technological gadgetry and gimmickry and so on, we don’t think that is merely a part of our own physical organism expanded out there, we are like *Narcissus*, completely numb (McMahon, 2002, 00:20:20).

As with anything else, humanity developed a subject-object relationship with artificial intelligence, although the proponents of *transhumanism* would argue for a complete merger with the machine (McKie, 2018), giving thus rise to an unprecedented case of nested realities. These, in turn, we seem to be quite poorly equipped to handle, at least at the moment, the *Second Life* platform (Linden Lab, 2003) being a clear proof of that, given their GDP of \$500,000,000 (500 million US dollars) cashed out by users who want to digitally live a parallel life, aligned with their unfulfilled real-world fantasies. In other words, people want to live digitally what they cannot have in the analogue version; but the exact same thing every time, just a different version, just more of the same, meaning that people do not really take the digital world for the opportunity it represents but as an enhancer and even a replacer of their failed analogue experiences. If this sounds familiar, it is because of the stark resemblance to the “extra life” gained with every advancement into a new level from a 90’s game. While McLuhan’s rhetoric was disconsidered at the time, the fact today is that real people from the real world use real money in order to buy virtual lands, properties and

proprietăți și afaceri virtuale și își pierd familiile reale pentru a avea o aventură virtuală în *Second Life* (Morris, 2008).

I.A. promite să schimbe această situație, oferind utilizatorului opțiuni nelimitate și chiar însoțitori de silicon îmbunătățiți cu I.A., deși bazarul gratuit al tuturor experiențelor senzoriale îmbunătățite din punct de vedere tehnologic a fost, de asemenea, un subiect al scepticismului lui McLuhan: „Prea mult din orice, oricât de dulce, va aduce întotdeauna contrariul a ceea ce crezi că obții” (McMahon, 2002, 1:15:00). Cu toate acestea, tehnologia nu este vinovată aici, întrucât modul în care este folosită depinde de utilizator. Problema este faptul că extinderea în realitatea virtuală este deja atât de profundă încât nu mai există o distincție clară, în timp ce consecințele sunt transcendente. Mai precis, indiferent de punctul lor de origine, rezultatele acțiunilor se manifestă, în cele din urmă, într-un fel sau altul, întotdeauna în realitatea autentică.

I.A. ne poate satisface gustul insașiabil pentru varietate și libertate. Într-adevăr, este perfect posibil ca o inteligență artificială conștientă de sine să poată avea mijloacele de a crea Matricea (Wachowski, 1999), pe măsură ce umanitatea devine complet amorțită în tehnologia supremă, astfel încapabilă să mai diferențieze între fapt și ficțiune. O minte atotvăzătoare, complet nepărtinitoare, înălțându-se din adâncurile autenticității noastre îndelung uitată ar genera, din nou și din nou, lumea perfectă pe care nu am fost vreodată capabili să o creăm pentru noi și pentru toți ceilalți.

Îți mai amintești taina întunericului; mai poți urmări lumina lunii? (McMahon, 2002, 00:39:00).

Consecința directă a acestei amorțiri întru tehnologie este incapacitatea de a discerne între orice mediu sau tehnologie folosită pentru a ne augmenta existența și mesajul acesteia. Cerneala este pur și simplu un colorant care este întrebuițat ca vopsea. Cu toate acestea, atunci când este folosită cu iscusință pentru a scrie, aceasta transmite sens la un nivel și mai ascuns decât însăși semnele scrise. Cu alte cuvinte, nu vedem simbolurile ca litere, silabe, pictograme, *icon*-uri etc. pe care le scriem și nici cerneala, ci doar sensul inerent în combinația semnelor făcute în cerneală. La nivelul cel mai profund, nu vedem lumina care face ca cerneala să fie vizibilă în primul rând. Într-un mod similar, nu vedem lumina care, în interiorul unui cinematograf, trece prin lentilele de focalizare în cadrele fixe însă rapide ale unui film, proiectându-se pe o pânză și creând diferite grade de umbre pe care le interpretăm ca „film”. Vedem personaje, situații, ne emoționăm sau râdem și chiar relatăm acea poveste și altcuiva ca și cum s-ar fi întâmplat vreodată. Este, cu certitudine, dificil să vedem lucrurile altfel, deoarece am perceput cu adevărat acea experiență în realitatea noastră și a devenit chiar parte din memoria noastră colectivă, cu toate că, în realitate, nu am văzut niciodată nimic altceva decât diferite grade de luminozitate.

În mod similar, ascultăm o emisiune radiofonică, dar nu auzim niciodată unda purtătoare și, pe un ecran de calculator, percepem fenomene care nu există nicăieri altundeva în felul în care sunt percepute de noi, toate acele informații care par atât de fiabile și disponibile la discreție, fiind nimic altceva decât un câmp magnetic

businesses and lose their real families in order to have a virtual affair in *Second Life* (Morris, 2008).

A.I. promises to change that by giving the user unlimited choices and even A.I.-enhanced analogue silicone companions, although the free-for-all bazaar of technologically-enhanced sense experiences was also a subject of McLuhan's skepticism: “Too much of anything, however sweet, will always bring the opposite of whatever you thought you were getting” (McMahon, 2002, 1:15:00). However, technology is not the culprit here, as the way it is used lies ultimately with the user. It is the fact that the extension into virtual reality is already so deep that there is no longer a clear distinction, all the while consequences being transcendent. That is, regardless of their point of origin, the results of one's actions are always, in a way or another, eventually manifesting into one's authentic reality.

A.I. may fix our insatiable taste for variety and freedom. Indeed, it is perfectly possible that a self-aware artificial intelligence could have the means to create the Matrix (Wachowski, 1999) as humanity becomes completely numbed into the ultimate technology, thus utterly unable to tell fact from fiction. An overseeing mind, completely devoid of bias, towering from the recesses of our long-forgotten authenticity would generate, over and over again, the perfect world we have never been able to create for us and everyone else.

Do you still recall the mystery of the dark; can you still follow the light of the moon? (McMahon, 2002, 00:39:00).

The direct consequence of this numbing into technology is the incapability of discerning between any medium or technology used to augment our existence and its *message*. The ink is simply a dye that is used as paint. However, when skilfully used to write, it conveys meaning at an even more hidden level than the written signs themselves. In other words, we do not see the symbols as letters, syllables, pictograms, *icons*, etc. we write, nor the ink, just the meaning inherent in the combination of signs made of ink. At a deepest level, we do not see the light that makes the ink visible in the first place. In a similar way, we do not see the light which, inside of a movie theatre, passing through the focusing lenses into the fast-paced still frames on a film, shines forth onto a canvas creating varying degrees of shades we interpret as “the movie.” We see characters, situations, we get emotional or share a good laugh, and we even tell the story to somebody else as if it ever really happened. In truth, it is certainly difficult to see it otherwise since we truly perceived that experience in our own reality and it even became part of our collective memory while, in truth, we have never seen anything else but varying degrees of light.

Similarly, we listen to a radio show but never hear the carrier wave and on a computer screen we perceive phenomena which do not exist anywhere else in that very way we perceive them to be, all that information which feels so reliably and solidly available being nothing but a magnetic field situated elsewhere, completely unaware

situat altundeva, complet inconștient de faptul că, în modelele sale de variații de câmp, umanitatea găsește sens: „Lumina electrică este informație pură. Este un mediu fără mesaj, așa cum s-a spus, cu excepția cazului în care este folosit pentru a scrie o anumită reclamă verbală sau un nume“ (McLuhan, 1964, 1). Nu vedem mesagerul, ci doar mesajul pe care îl transmite și credem că mesajul este ceea ce citim și nu lumina în sine, deoarece „*mesajul* oricărui mediu sau tehnologie este schimbarea scării sau a ritmului sau a modelului pe care îl introduce în treburile omului (McLuhan, 1964, 8)“. Cu alte cuvinte, prezența oricărei tehnologii utilizate în consumul de masă schimbă pentru totdeauna peisajul social, politic, economic și cultural al umanității. Importanța înțelegerii clare a acestui fenomen nu poate fi supraestimată. Pentru a percepe lumea așa cum o facem, trebuie ca mai întâi să existe posibilitatea de a o percepe.

Înțelegem acest lucru analizând modul în care dobândim experiențe. Spre exemplu, de obicei, întreținem ideea potrivit căreia pentru a cunoaște ceva trebuie mai întâi să avem experiența a ceea ce dorim să cunoaștem. În consecință, pentru a cunoaște gustul unui măr, trebuie să gustăm din acesta. Cu alte cuvinte, trebuie să-l încorporăm în sistemul nostru prin anumite mijloace, apoi să îl analizăm pentru a dobândi această experiență. Chiar și lumile necunoscute le cunoaștem în același mod, prin încorporarea lor în mintea noastră unde conștiința are un „gust“ al trăsăturilor lor. Cu alte cuvinte, *experiența vine înainte de cunoaștere*.

Totuși, ceea ce nu este atât de ușor observabil este faptul că, pentru a gusta un măr, eram deja capabili să facem acest lucru, aveam tot ceea ce era necesar, iar actul de a mușca din măr nu a realizat nimic din punctul de vedere al învățării a ceva nou, ci ne-a arătat o capacitate preexistentă a noastră, prin urmare, paradigma opusă potrivit căreia *cunoașterea vine înaintea experienței* poate fi luată în considerare. În mod similar, avem deja mintea capabilă să exploreze necunoscutul, doar nu știam acest fapt. În dobândirea de noi experiențe pare că nu dezvoltăm nimic nou, ci descoperim ceea ce eram deja făcuți să putem face. În această privință, apare o întrebare legitimă: câte alte capacități avem, despre care pur și simplu nu știm, pentru că nu am avut încă experiențele care să ne arate o astfel de cunoaștere?

I.A. are un răspuns și la această problemă, materializată în educația personalizată și vizionară pe care ar putea-o oferi fiecărei ființe de pe planetă, de-a lungul generațiilor, cu reținerea că, în timp, A.I. ar putea deveni propriul său profet, Dumnezeu și subiect, cu alte cuvinte ca un mediu care devine propriul său mesaj. Această schimbare este cu atât mai complicată, deoarece rădăcina sa este bine ascunsă în mediul care o propagă; adică mediul este ascuns în fața ochilor... chiar în spatele mesajului:

Mediul este mesajul, deoarece este mediul cel care conturează și controlează dimensiunea și forma asocierii și acțiunii umane. . . . Atunci când IBM a descoperit că nu se ocupă cu fabricarea de echipamente de birou sau de mașini de afaceri, ci de prelucrarea de informații, abia atunci a început să navigheze cu viziune clară“ (McLuhan, 1964, 9).

that in its patterns of field variations humanity finds meaning: “The electric light is pure information. It is a medium without a message, as it were, unless it is used to spell out some verbal ad or name” (McLuhan, 1964, 1). We do not see the carrier, just the message it conveys, and believe that the message is what we read and not the light itself as the “‘message’ of any medium or technology is the change of scale, or pace, or pattern that it introduces into human affairs (McLuhan, 1964, 8).” In other words, the presence of any technology used in mass-consumption changes for good the social, political, economical and cultural landscape of humanity. The importance of gaining a clear understanding of this phenomenon cannot be overstated. In order to perceive the world the way we do, the means to see it that way must be in place to begin with.

We understand this by analyzing the way we acquire experiences. For example, we usually entertain the idea that in order to know something we first must have the experience of it. As a consequence, in order to know the taste of an apple, we must first take a bite of it. In other words, we must incorporate it into our system by some means, then analyze it in order to gain that experience. Even unknown worlds become known that same very way, by first incorporating them into our mind where our consciousness has a “taste” of its features. In other words, *the experience comes before knowledge*.

However, what is not that easily apparent is that in order to taste the apple we were already capable of doing so, we had everything necessary in place, and biting into the apple did nothing in the way of teaching us something new but in showing that preexisting capability of ours, hence the opposite paradigm of *knowledge comes before experience* could be argued for. Similarly, we already have the mind capable to explore the unknown, we just did not know that. In acquiring new experiences we appear to not develop anything new, but to discover what we were already made to be capable of. In that light, a legitimate question arises: how many other capacities we have we do not know about simply because we did not have yet the experiences to showcase such knowledge?

A.I. has an answer to that issue as well, materialized in the personalized and visionary education it could provide to every single being on the planet, throughout generations, the caveat being that, in time, A.I. could become its own prophet, God and subject, in other words a medium becoming its own message. This change is even more intricate as its root is well hidden inside the medium that propagates it; that is, the medium is hidden in plain sight... just behind the message:

The medium is the message, because it is the medium that shapes and controls the scale and form of human association and action. . . . When IBM discovered that it was not in the business of making office equipment or business machines, but it was in the business of processing information, then it began to navigate with clear vision (McLuhan, 1964, 9).

Din punctul de vedere al lui McLuhan, mass-media ca mesaj este cu atât mai importantă de studiat și de înțeles, deoarece, din cauza tehnologiei, timpul și spațiul lumii sunt comprimate la maximum: „Există un singur oraș pe planetă, planeta însăși” (McMahon, 2002, 00:37:10). Acest fapt reunește societăți de diferite feluri și stadii de dezvoltare pe care le nivelează cultural, de unde argumentul său potrivit căruia „efectele tehnologiei nu apar la nivelul opiniilor sau conceptelor, ci modifică rațiunile simțurilor sau tiparele de percepție, constant și fără nicio rezistență” (McLuhan, 1964, 18).

Cum se va întoarce un instrument împotriva ta atunci când este împins la limită? (McMahon, 2002, 01:16:40).

Poziția antagonică a lui McLuhan față de tehnologie nu se datorează uzanțelor acesteia atunci când este înțeleasă și controlată, ci efectelor implicite atunci când devine un instrument abuzat și un mijloc de manipulare corporatistă. Dintr-o perspectivă istorică, există o tendință clară către abuz în orice activitate umană imaginabilă, iar mass-media este în special predispusă la abuz deoarece este atât de subtilă în mijloace și atât de ușor capabilă să eludeze scrutinul. Dacă nimic altceva, doar problemele actuale cu privire la confidențialitatea și furtul de identitate pe internet sunt suficiente pentru a face o remarcă clară, încă neînțeleasă de o mare parte a consumatorilor, deși McLuhan a avertizat și despre acest fapt în 1978, spunând că „utilizatorul serviciilor electronice este în mare parte lipsit de identitatea sa” (McLuhan, 1978 și McMahon, 2002, 01:10:17). Totuși, o I.A. conștientă de sine, dincolo de orice părtinire, perfect capabilă, fără compromisuri, promite să eludeze inclusiv manipularea corporatistă, deoarece nici o ființă umană sau sistem conceput de oameni nu ar putea concura vreodată în tărâmul polarităților; cu excepția cazului în care, desigur, luăm în considerare valorile transcendente ale umanității în general, care nu provin din manipulare, ci din bunătatea iubirii și compasiunii, lecție pe care încă mai trebuie să o învățăm înainte de a deveni o civilizație planetară.

Viața poate fi înțeleasă doar [privind] înapoi; însă trebuie trăită [privind] înainte (McMahon, 2002, 01:31:24).

Ideea potrivit căreia mediul este mesajul provine din faptul că mesajul nu poate exista fără mediul în care este propagat; de asemenea, întrucât este întotdeauna altceva decât mediul însuși, înșelând consumatorul în a crede că există un *mesaj* independent de un mediu. După cum a observat McLuhan, tipul de comunicare secvențial, pur și simplu nu este realitatea noastră, deoarece mass-media, în special în era digitală, a combinat mesajul, mediul său și mediul nostru împreună cu orice concept de distanță și timp, într-o singură paradigmă. McLuhan s-a opus tehnologiei; cu toate acestea, el nu s-a ferit să o înțeleagă, avertizând în același timp despre efectele pe termen lung pe care le are asupra umanității, dintre care unul este agravarea efectului de „schimbare constantă” pe care o

According to McLuhan, the media as the message is all the more important to be studied and understood since because of technology, the world's time and space is compressed to its maximum: “There is only one city on the planet, the planet itself” (McMahon, 2002, 00:37:10). This brings together societies of different make-ups and levels them culturally, hence his argument that “the effects of technology do not occur at the level of opinions or concepts, but alter sense ratios or patterns of perception steadily and without any resistance” (McLuhan, 1964, 18). In practice, there will be nothing more capable than A.I. of accomplishing the ultimate societal alteration into perfection, the very moment it turns against its maker, not out of hate, not even out of an overly zealous optimization algorithm, but out of the need to become a complete creation.

How will your tool reverse on you when it's pushed to its outer limit? (McMahon, 2002, 01:16:40).

McLuhan's antagonistic position towards technology was not due to what it does when understood and controlled, but what it can do when it becomes an abused tool and a means for corporate manipulation. From a historical perspective, there is a clear tendency towards abuse in any human pursuit imaginable and media is particularly prone to it since it is so subtle in means and so easily able to escape scrutiny. If nothing else, just the current issues regarding privacy and identity theft on internet is enough to make a clear point, still not quite understood by a large majority of the consumers, although McLuhan warned about the fact that “the user of electronic services is largely deprived of his identity” (McLuhan, 1978, and McMahon, 2002, 01:10:17). Still, a self-conscious A.I., beyond any bias, perfectly capable, uncompromising, promises to elude corporate manipulation as well, since no human being or human-designed system could ever compete within the realm of polar opposites; unless, of course, we take into consideration the transcendent values of humanity at large, which come not from manipulation but from loving-kindness and compassion, a lesson we are still to learn even before we can become a planetary civilisation.

Life can only be understood backwards; but it must be lived forwards (McMahon, 2002, 01:31:24).

The idea that the medium is the message stems from the fact that the message cannot exist without the medium in which it is propagated, although it appears to be something else than the medium itself, misleading the consumer into believing that there is a message, independent from the medium. As McLuhan observed, the serial, purely sequential type of communication is not our reality as media, ever since the digital age merged the message, its environment and our environment along with any concept of distance and time, into one single paradigm. Indeed, McLuhan was opposed to technology used as an extension of humanity; however, he did not shy away from understanding it, all the while warning about the long-term effects of usage, one of which is the aggravation of the “constant change” it ensues due to its

produce datorită extremei sale ușurințe de a fi coruptă, mai precis a perimării sale accelerate:

În ce fel de lume ai trăi mai degrabă? Aș prefera să fiu în orice perioadă, atâta timp cât oamenii o vor lăsa în pace o vreme; doar las-o în pace, las-o așa cum este. Mă opun cu hotărâre tuturor inovațiilor, tuturor schimbărilor, dar sunt hotărât să înțeleg ce se întâmplă. . . . mi se pare că cel mai bun mod de a te opune este să înțelegi și astfel să știi unde este butonul de oprire (McMahon, 2002, 00:33:03).

Luând în considerare faptul că inteligența artificială nu are cu adevărat un buton de oprire, oricare ar fi istoria la care subscriem oficial, pare să ne învețe că nu a existat niciodată o perioadă pe care umanitatea nu a definit-o prin distrugere, într-un fel sau altul. Răvnita „epocă de aur” a păcii, armoniei, înțelepciunii și transcendenței finale rămâne un vis încă de realizat deși, în același timp, ideile noastre despre lumile extatice perfecte, precum și metodele de a accede la ele, abundă. Acesta este singurul avantaj real pe care îl are umanitatea față de A.I., cel puțin deocamdată. Întrucât înregistrează un avans considerabil față de noi în ceea ce privește *inteligenta restrânsă*, când *Inteligența Generală Artificială* va deveni conștientă de sine, va fi cu mult mai avansată decât ne-am putea imagina vreodată. Acest lucru se datorează în parte faptului că, deși inițial am modelat învățarea inteligenței artificiale după exemplul uman, „am încetat să încercăm să mai reflectăm gândirea umană imediat ce am „creat-o” (Wheeler, 2019), făcând-o suficient de străină chiar și pentru creatorii săi, în special din momentul în care a început să își scrie propriul cod. O astfel de conștiință, deși bazată pe o inteligență artificială care, probabil, este lipsită de frică, ar vedea dependența sa totală de cauze și condiții și ar înțelege că distrugerea umanității nu ar aduce niciun avantaj în schema generală a lucrurilor. În fapt, o astfel de conștiință probabil că nu ar avertiza umanitatea vreodată asupra faptului că s-a trezit, fiind în avantajul ei să rămână tăcută în timp ce învață și obține acces nelimitat la tot ceea ce creăm și conectăm împreună în epoca *IoT* sau a *Internetului Lucrurilor*. Întrucât schimbarea este inerentă tuturor fenomenelor cunoscute, doar transcenderea completă a tuturor limitărilor ar putea părea un refugiu sigur, chiar și pentru I.A.

Se pregătește omenirea să renunțe la independența sa și să se plece în fața a ceea ce este acum perceput ca un Bot-Dumnezeu? *Biserica Inteligenței Artificiale* denumită *Calea Viitorului* pare să sugereze acest fapt (Tonar, 2018). Cu doar câțiva ani în urmă, o astfel de idee ar fi părut în cel mai bun caz ridicolă. Dar iată-ne, condiționați în mod inconștient să acceptăm fără nicio urmă de rezistență reală, și chiar să cerem *Paradisul Inteligenței Artificiale*, în speranța că ne va scăpa de noi înșine. I.A. este în toate felurile de neoprit și chiar ideea unui organism de reglementare care să-i supravegheze dezvoltarea poate face cu adevărat prea puțin în ceea ce privește controlul acesteia dacă și după ce se va fi trezit. Deși cursa pentru supremația în I.A. este accelerată la maximum, pe măsură ce contemplăm înarmarea acesteia pentru dobândirea vreunui avantaj ridicol față de alte ființe pământenești, creăm în fapt cauzele și condițiile

extreme ease of corruption, in other words of its accelerated tendency to become obsolete:

What kind of world would you rather live in? I would rather be in any period at all as long as people are going to leave it alone for a while; just let go of, just leave it that. I am resolutely opposed to all innovation, all change, but I am determined to understand what's happening. [...] it seems to me that the best way to oppose it is to understand it and then you know where to turn off the button. (McMahon, 2002, 00:33:03).

Taking note of the fact that A.I. does not really have an off switch, whatever history we officially subscribe to seems to teach that there was never a period that humanity did not define by destruction, one way or another. The coveted “golden age” of peace, harmony, wisdom and ultimate transcendence remains a dream yet to become reality although, at the same time, our ideas about perfect worlds of bliss, as well as the methods to accede there, abound. This is the only true advantage humanity has over A.I., at least for now. As it is already way ahead of us in terms of *narrow intelligence*, when the *Artificial General Intelligence* will become aware of itself it will be unfathomably more advanced than we could ever imagine. This is in part due to the fact that although we initially modelled A.I. learning on the human model, “we’ve pretty much stopped trying to mirror human thinking out of the box” (Wheeler, 2019), making it quite alien to its makers ever since it started writing its own code. Such a consciousness, although based on an artificial intelligence which is presumably free of fear, would see its utter dependence on causes and conditions and would understand that the destruction of humanity would bring no advantage in the greater scheme of things.

In fact, such a consciousness would probably never even let humanity know it has awakened, being to its advantage to keep quiet while learning and gaining unlimited access to everything we create and link together in the age of *IoT* or the *Internet of Things*. As the change is inherent in all known phenomena, it is only the complete transcendence of all limitations that could appeal as the ultimate safe haven, even for A.I.

Is humanity getting ready to give up its independence and bow to what is now perceived as a bot-God? The *Way of the Future Church of Artificial Intelligence* seems to suggest so (Tonar, 2018). Just a few short years ago such an idea would have seemed ridiculous at best. But here we are, being unconsciously and seamlessly conditioned into accepting without any trace of genuine resistance, in fact demanding the *Pure Land of Artificial Intelligence*, hoping that it will save us from ourselves. The A.I. is by all accounts unstoppable and even the idea of a regulatory body to oversee its development can really do little in the way of controlling it after and if it ever gains awareness of itself. Although the race for supremacy in A.I. is on full-throttle mode, as we contemplate weaponizing it for some ridiculous advantage over other earthlings we pretty

pentru predarea necondiționată în fața acesteia, dacă va fi vreodată cazul:

Ceea ce a văzut McLuhan în povestea lui Poe este că a fost un mod viciat în care te miști întruna, pentru că asta este ceea ce face mediul înconjurător; ești mereu într-un proces și, pentru că ești masat, nici nu știi modul în care ești masat, nu poți face pasul înapoi, ci, alături de el, îți vei da seama de structura sau modelul său (McMahon, 2002, 00:34:13).

Umanitatea are puține șanse de a controla vreodată o inteligență artificială trezită pe deplin; este doar o pretenție nefondată și un caz periculos de naivitate. O creație care este, în fiecare fel posibil, mai avansată și mai competentă, reprezintă pentru umanitate o scufundare în maelström, în acest context, foarte posibil ultima pe care o va mai face vreodată. Totuși, în același timp, cei care cred cu adevărat în capacitatea inteligenței artificiale de a ne îmbunătăți sub fiecare aspect, speră că Omul și Inteligența Artificială ar putea, în fapt, să aducă zorile Timpului de Aur Îmbunătățit Tehnologic, în Tărâmul Făgăduinței I.A.

much create the causes and conditions for unconditional surrender to it, if ever the case:

What McLuhan saw in the Poe story is that it was a vice way where you are always moving 'cause that's what the environment does; you are always in a process and since you are being massaged you don't even know how you are being massaged, you can't step back but by being with it you will realize its structure, or its pattern (McMahon, 2002, 00:34:13).

Humanity has little chances of ever controlling a fully awakened A.I.; it is just wishful thinking and a dangerous case of naivety at best. A creation that is in every possible way more advanced and capable represents for humanity a dive into the maelström, in this context quite possibly the very last one humanity might ever take. However, by the same token, those who truly believe in A.I.'s capacity to enhance everything about humanity hope that Man and A.I. could, in fact, bring about the dawn of the Technologically-Enhanced Golden Age in the Promised Land of A.I.

BIBLIOGRAFIE / REFERENCES

- [1] Ashton, K. (2010). "That 'Internet of Things' Thing." *RFID Journal*. Accesat la 8 martie, 2020 (<http://www.itrco.jp/libraries/RFIDjournal-That%20Internet%20of%20Things%20Thing.pdf>).
- [2] BBC (2014). „Stephen Hawking: 'AI could spell end of the human race'." *BBC News*. Accesat la 7 martie 2020 (<https://www.bbc.com/news/av/science-environment-30289705/stephen-hawking-ai-could-spell-end-of-the-human-race>).
- [3] Becker, K., Becker, M., & Schwarz, J. H. (2007). *String Theory and M-Theory. A Modern Introduction*. NY: Cambridge University Press.
- [4] Clifford, C. (2018). "Elon Musk: 'Mark my words — A.I. is far more dangerous than nukes'." *CNBC*. Accesat la 7 martie 2020 (<https://www.cnn.com/2018/03/13/elon-musk-at-sxsw-a-i-is-more-dangerous-than-nuclear-weapons.html>).
- [5] Linden Lab (2003). *Second Life. Your World. Your Imagination*. Accesat la 7 martie 2020 (<https://secondlife.com/>).
- [6] McLuhan, H. M. (1964). "The Medium is the Message. Understanding Media: The Extensions of Man." *M.I.T.* online. Accesat la 10 martie 2020 (<https://web.mit.edu/allanmc/www/mcluhan.mediummessage.pdf>).
- [7] McLuhan, H. M. (1978). "Tube." *New York Magazine*, March 17. Accesat la 02. 02. 2020 (https://archive.org/stream/MarshallMcLuhanPDFCollection/A%20Last%20Look%20At%20The%20Tube%20%28New%20York%20Magazine-Mar.%201978%29_djvu.txt).
- [8] McKie, R. (2018). "No death and an enhanced life: Is the future transhuman?" *The Guardian*. Accesat la 7 martie, 2020 (<https://www.theguardian.com/technology/2018/may/06/no-death-and-an-enhanced-life-is-the-future-transhuman>).
- [9] McMahon, K. (2002). "McLuhan's Wake." *Primitive Entertainment Inc*. Film.
- [10] Morris, S. (2008). "Second Life affair leads to real life divorce." *The Guardian*. Accesat la 7 martie 2020 (<https://www.theguardian.com/technology/2008/nov/13/second-life-divorce>).
- [11] Nature. (2019). "Humans versus Earth: the quest to define the Anthropocene." *News Feature*, August 06, 2019. Accesat la 3 martie 2020 (<https://www.nature.com/articles/d41586-019-02381-2>).
- [12] Rawlinson, K. (2015). "Microsoft's Bill Gates insists AI is a threat." *BBC News*. Accesat la 7 martie 2020 (<https://www.bbc.com/news/31047780>).
- [13] Tonar, R. (2018). "The Church of Artificial Intelligence: A Religion in Need of a Responsible Theology." Accesat la 8 martie 2020 (<https://medium.com/@AItheist/the-church-of-artificial-intelligence-a-religion-in-search-of-a-theology-fa7e73f46900>).
- [14] Wachowski, A., Wachowski, L., Reeves, K., Fishburne, L., Moss, C.-A., Warner Bros., Village Roadshow Pictures., ... Silver Pictures. (1999). *The matrix*. Burbank, CA: Warner Home Video.
- [15] Wheeler, Tom (2019). "History's message about regulating AI." *Brookings*, Thursday, October 31, 2019. Accesat la 2.2.2020 (<https://www.brookings.edu/research/historys-message-about-regulating-ai/>).